

Sygn. akt I NKRS 113/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Sadowski

SSN Adam Redzik

w sprawie z odwołań A. S. oraz H. L.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2021 z dnia 26 maja 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy
stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego - w Izbie Gospodarczej,
ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 842,

z udziałem P. M., M. C. i B. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 17 listopada 2021 r.

- 1. oddala odwołania;**
- 2. odrzuca wniosek A. S. o zasądzenie kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

A. S. oraz H.K. (dalej łącznie: skarżący), na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269 ze zm. – dalej: u.KRS) zaskarżyli uchwałę nr (...)/2021 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 26 maja 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do

pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie Gospodarczej, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 842, (dalej: Uchwała).

Sąd Najwyższy, na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS, postanowieniem z 3 listopada 2021 r., połączył sprawę z odwołania H.K. od Uchwały (I NKRS 114/21) ze sprawą z odwołania A.S. od Uchwały o sygn. akt I NKRS 113/21, celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą I NKRS 113/21.

Na trzy wolne stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie Gospodarczej zgłosiło się 16 kandydatów, z których jeden cofnął swoje zgłoszenie. Zespół członków KRS wysłuchał w trybie zdalnym kandydatów i rekomendował E.S., B.S. oraz W.S. Rada podzieliła stanowisko zespołu członków odnośnie E.S. i B.S. oraz uznała, że z wnioskiem o powołanie zostanie przedstawiony także P.M. W pkt 1 Uchwały Rada przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie tych trzech osób do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie Gospodarczej. Odwołanie od Uchwały wnieśli w dniu 17 lipca 2021 r. H.K. oraz w dniu 27 lipca 2021 r. A.S.

W odwołaniu skarżący zarzucili Uchwale:

1. A.S.: sprzeczność z prawem w postaci naruszenia przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

1. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS, poprzez:

1. dokonanie oceny kandydatury wnoszącego odwołanie i konkurującego z nim kandydata P.M. bez wszechstronnego rozważenia sprawy i bez uwzględnienia udostępnionej dokumentacji, wskazującej na kwalifikacje zawodowe obu kandydatów; a także dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz w oparciu niejasne i niejednakowe dla wszystkich kandydatów kryteria;

2. dokonanie oceny kandydatury wnoszącego odwołanie i konkurującego z nim kandydata P.M. bez uwzględnienia kryteriów wskazanych w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19;

2) art. 42 ust. 1 u.KRS, poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur skarżącego i konkurującego z nim kandydata P.M. w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów wydanego rozstrzygnięcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura wnoszącego odwołanie jest gorsza od kandydatury kontrkandydata.

3. H.K.:

1. naruszenia przepisów procedury konkursowej, tj.:

1. art. 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 33 ust. 1 i 2 oraz art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez niewłaściwe zastosowanie, co spowodowało zaniechanie rozpatrzenia kandydatury odwołującej w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS i w konsekwencji podjęcie przez KRS uchwały dowolnej i sprzecznej z dostępnym Radzie materiałem dowodowym, opartej na wybiórczych, niejednolicie stosowanych kryteriach oceny istotnych okoliczności, a w konsekwencji kandydatów, bez należytego uzasadnienia, a tym samym niesprawiedliwej i nie uwzględniającej wszystkich ustawowych kryteriów wobec odwołującej;

2. art. 33 ust. 1 i 2 w zw. z art. 35 ust. 2, w tym też jego pkt 1 w zw. z art. 37 ust. 1 u.KRS poprzez niewłaściwe zastosowanie i w rezultacie dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania udostępnionej Radzie dokumentacji i złożonych przed Zespołem wyjaśnień oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny, niezgodnie ze zgromadzonym materiałem i przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej, rozbieżnie w nieuzasadniony sposób i nieczytelnie stosującej poszczególne kryteria oceny wobec zgłoszonych kandydatur, a w rezultacie niesprawiedliwie oceniającej kandydatów, co skutkowało podjęciem Uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującej na stanowisko sędziego NSA – w Izbie Gospodarczej, a przedstawieniem trojga Kontrkandydatów,

nie spełniających w tak wysokim stopniu jak skarżąca ustawowych wymagań do objęcia ogłoszonych wolnych stanowisk;

1. art. 42 ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1 u.KRS, polegające na wadliwym uzasadnieniu skarżonej Uchwały, uniemożliwiającym poznanie istotnych motywów jej podjęcia, poprzez brak przejrzystego i wyczerpującego wyjaśnienia, z jakich powodów Rada dokonała wyboru E. M.S., P.M. oraz B.S. do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego NSA – w Izbie Gospodarczej, jako tych, którzy „spełniają wszystkie kryteria wyboru najpełniej oraz że wyróżniają się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej”, a wobec odwołującej (zbiorczo ocenionej z pozostałymi kandydatami) stwierdziła, że nie wypełnia wszystkich ocenianych łącznie kryteriów wyboru w stopniu wyższym niż osoby przedstawione do powołania, co uniemożliwia dokonanie kontroli legalności skarżonej Uchwały;

II. naruszenia przepisów prawa materialnego:

2. art. 35 ust. 2 pkt 1 u.KRS w zw. z art. 7 § 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 w zw. z art. 39 § 3 i art. 43 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2021, poz. 137; dalej: p.u.s.a.) wskutek błędnej, sprzecznej z powołanymi uregulowaniami wykładni przesłanki oceny kwalifikacji kandydatów, w zakresie doświadczenia zawodowego i poziomu wiedzy prawniczej poprzez pominięcie, że przy ocenie doświadczenia zawodowego, szczególnie gdy przedstawiono Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego NSA sędziów niższych szczebli, należy uwzględnić doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, a przy ocenie poziomu wiedzy – wyróżnianie się przez kandydata wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, i w obu przypadkach z uwzględnieniem specyfiki postępowań prowadzonych w Izbie Gospodarczej NSA, obejmujących sprawy działalności gospodarczej, ochrony własności

przemysłowej, budżetu, dewizowe, papierów wartościowych, bankowości, ubezpieczeniowe, ceł, cen, stawek taryfowych oraz opłat, z wyjątkiem opłat w sprawach, o których mowa w § 4 (określającym właściwość Izby Ogólnoadministracyjnej), w których Izba Gospodarcza sprawuje, w granicach i trybie określonym przez właściwe przepisy, nadzór nad orzecznictwem wojewódzkich sądów administracyjnych;

3. niewłaściwe zastosowanie kryteriów z art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 u.KRS w zw. z art. 7 § 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 w zw. z art. 39 § 3 i art. 43 p.u.s.a., zwłaszcza przesłanki doświadczenia zawodowego, przy ocenie kandydatury skarżącej i Uczestników przedstawionych Prezydentowi RP we wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego NSA – w Izbie Gospodarczej, co skutkowało przyjęciem, że kandydaci nie posiadający doświadczenia zawodowego, również w odniesieniu do spraw rozpoznawanych w Izbie Gospodarczej w stopniu takim, jak skarżąca ani dorobku naukowego, przynajmniej w stopniu, który wskazywałby na wyróżnianie się przez nich wysokim poziomem wiedzy w rozumieniu art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. co do problematyki spraw rozpoznawanych w omawianej Izbie NSA, zostali przedstawieni Prezydentowi RP, przy jednoczesnym błędnym uznaniu przez KRS, że skarżąca nie wypełnia omawianych kryteriów wyboru w stopniu wyższym niż ww. osoby, mając na uwadze przede wszystkim jej dotychczasową ścieżkę zawodową obejmującą stosowanie prawa przez nią jako sędziego, sędziego delegowanego do pełnienia czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości, które w zasadniczym wymiarze obejmowały prowadzenie postępowań administracyjnych i przygotowywanie bądź nadzorowanie przygotowywania (gdy pełniła obowiązki Naczelnika Wydziału) projektów decyzji administracyjnych i pism procesowych do sądów administracyjnych w związku z wnoszonymi skargami od wydanych decyzji, bądź skargami kasacyjnymi od wyroków WSA w W., jak i reprezentację Ministra Sprawiedliwości w postępowaniach przed sądami administracyjnymi oraz Sądem Najwyższym, długość pracy na stanowisku sędziego, w tym sędziego WSA, długość okresów delegowania do NSA – Izby Gospodarczej i zakres

spraw rozpoznawanych w ramach tej delegacji oraz wyróżniający poziom wiedzy – potwierdzone zebraną dokumentacją;

4. art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów jednolitych, przejrzystych i obiektywnych kryteriów oraz procedur postępowania związanych z oceną, odpowiadających zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, równego traktowania i równego dostępu do służby publicznej oraz zakazu dyskryminacji, które to naruszenie skutkowało odmową przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującej do objęcia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego – w Izbie Gospodarczej.

A.S. zaskarżył Uchwałę w części, tj. co do punktu 1 – w zakresie, w jakim Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie P.M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie Gospodarczej, natomiast co do punktu 2 – w zakresie, w jakim KRS postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A.S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Izbie Gospodarczej oraz wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania, a ponadto wniósł o zasądzenie od Krajowej Rady Sądownictwa na rzecz wnoszącego odwołanie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

H.K. zaskarżyła Uchwałę w części, tj. pkt 1 w całości oraz pkt 2 – w zakresie dotyczącym nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie H.K. oraz wniosła o uchylenie Uchwały w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła odpowiedzi na przywołane odwołania wnosząc o ich oddalenie w całości, jako pozbawionych uzasadnionych podstaw.

Odpowiedź na odwołanie A.S. przedstawił P.M. wnosząc o odrzucenie odwołania w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego (1. punkt uchwały) oraz o oddalenie odwołania w pozostałej części (2. punkt uchwały), ewentualnie o oddalenie odwołania w całości.

Odpowiedź na odwołanie H.K. przedstawiła B.H. oraz E.S. Pierwsza ze wskazanych uczestniczek wniosła o oddalenie odwołania w całości, natomiast druga wniosła o odrzucenie odwołania w odniesieniu do pkt 1 zaskarżonej uchwały w zakresie przedstawienia Prezydentowi RP kandydatury uczestniczki, ewentualnie o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zaznaczyć należy, że ten rodzaj postępowania odwoławczego przed Sądem Najwyższym nie stanowi sądowego wymiaru sprawiedliwości sprawowanego przez sądy powszechne i wojskowe, ale stanowi sądową kontrolę aktów władzy publicznej mającą przeciwdziałać naruszaniu konstytucyjnie gwarantowanych wolności lub praw jednostki. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny – dokonując doprecyzowania treści konstytucyjnego prawa do sądu – chodzi o sytuację, „gdy sądy działają jako organ kontroli innych aktów władzy publicznej rozstrzygających sprawy jednostek po to, aby ustrzec je przed arbitralnością władzy” (zob. wyrok TK z 12 maja 2003 r., SK 38/02, pkt III.4.). Nie mamy w tym wypadku do czynienia ze sprawowaniem „wymiaru sprawiedliwości” ale z zapewnieniem ochrony prawnej, której akty nie są ostatecznym rozstrzygnięciem sporu prawnego, ale końcową kontrolą legalności działań władzy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 82/20 oraz I NO 89/20).

Podstawy odwołania nie mogą zatem stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października

2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18). Sąd Najwyższy nie może zastępować Rady w ocenie kandydata lub w sposobie zastosowania doń ustawowych kryteriów branych pod uwagę przy ocenie jego kwalifikacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18).

W konsekwencji, odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 27 marca 2019 r., I NO 8/19). Stanowisko to znalazło też potwierdzenie ze strony pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 15 grudnia 1999 r., P 6/99 i następnie było potwierdzone w kolejnych orzeczeniach (wyroki TK: z 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz z 27 maja 2008 r., SK 57/06). Uchylenie przez Sąd Najwyższy uchwały KRS na podstawie własnej oceny merytorycznej kandydatury, zwłaszcza gdyby wiązało się to z wiązaniem KRS dokonaną przez Sąd Najwyższy oceną kandydata w określony sposób, naruszałoby art. 179 Konstytucji RP. Z przepisu tego wynika, że jedynie KRS posiada kompetencję do przedstawiania Prezydentowi kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Kompetencji tej Sąd Najwyższy nie może czynić pozorną lub w jakikolwiek sposób jej ograniczać w ramach sprawowania kontroli legalności uchwał KRS. Kontrola sprawowana przez Sąd Najwyższy ma bowiem charakter kasatoryjny i nie może wiązać się z jakimkolwiek wiązaniem KRS określonymi wytycznymi w zakresie oceny kandydatów ubiegających się o nominację sędziowską.

2. W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwałę po wszechstronnym rozważeniu sprawy i ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień, o ile zostały złożone, kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek

naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; także uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Jednocześnie żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). Wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być także redukowany do wyników zastosowania określonego, matematycznego algorytmu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Dodatkowo, na podstawie art. 42 ust. 1 u.KRS Rada zobowiązana jest do sporządzenia uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. To właśnie uzasadnienie uchwały pozwala w pierwszej kolejności dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby nieuprawnionej oceny merytorycznej kandydatów przez Sąd Najwyższy. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi (racjonalnymi) kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia Uchwały (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Z tego też powodu, w uzasadnieniu należy wskazać te kryteria, które stanowiły przesłankę decydującą o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na urząd sędziego tak, aby można było stwierdzić, że w trakcie procedury konkursowej o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu danego kandydata na stanowisko sędziowskie decydowały racjonalne kryteria oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Artykuł 42 u.KRS nie określa wymaganej treści uzasadnienia. Kierować się zatem należy jego funkcją. Oczywistym jest, że uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 30/19). Treść uzasadnienia nie może też być zdawkowa i sprowadzać się do głośłownego zapewnienia o zastosowaniu przejrzystych i obiektywnych kryteriów oceny. Jak sama nazwa wskazuje, uzasadnienie ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

3. Przy rozpatrywaniu środka zaskarżenia jakim jest odwołanie od uchwały KRS, zastosowanie znajdują przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej (art. 44 ust. 3 u.KRS). Dlatego też, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie od niej w granicach zaskarżenia, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy już wskazywał, że na gruncie k.p.c. przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny i pokrzywdzenie orzeczeniem (*gravamen*), także wtedy, gdy przepisy prawa wyraźnie tego warunku nie określają, przy czym interes publiczny uzasadniać może wyjątki od tej zasady (zob. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego: z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13; z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, pkt 57; wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20). Tym samym, co do zasady, uchwały KRS są zaskarżalne jedynie w zakresie ściśle wyznaczonym przez interes osoby wnoszącej odwołanie.

Alojzy Skrodzki zaskarżył Uchwałę co do części punktu 1 – w zakresie, w jakim Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie P. M., natomiast H.K. zaskarżyła w całości punkt 1 uchwały. Obydwoje skarżący zaskarżyli pkt 2 uchwały w zakresie, w jakim KRS postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie skarżących. Jako że KRS w uchwale przedstawiła do powołania trzy osoby na trzy stanowisko sędziowskie, należy uznać, że po stronie

skarżących istnieje *gravamen* dla objęcia zaskarżeniem pierwszego punktu Uchwały, w tym części punktu 1 Uchwały.

4. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy po analizie zgłoszonych przez skarżących zarzutów uznał je za niezasadne i oddalił odwołania w zakresie dotyczącym pierwszego punktu Uchwały oraz tych części punktu drugiego Uchwały, które dotyczą poszczególnych skarżących.

5. W realiach niniejszej sprawy, obydwój skarżący podnieśli przede wszystkim zarzuty naruszenia art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS precyzując w treści *petitum* skarg, iż do naruszenia tych przepisów doszło: (1) poprzez dokonanie oceny kandydatur bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy; (2) poprzez pominięcie lub brak wnikliwego zbadania udostępnionej dokumentacji i złożonych przed Zespołem wyjaśnień; (3) poprzez dokonanie oceny w sposób dowolny i z przekroczeniem granic swobodnej oceny; (4) poprzez nieczytelne zastosowanie niejasnych i niejednakowych kryteriów oraz (5) poprzez dokonanie oceny kandydatur bez uwzględnienia kryteriów wskazanych w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19.

6. Odnosząc się do zarzutów braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, w tym pominięcia i braku wnikliwego zbadania dokumentacji oraz wyjaśnień złożonych przed zespołem, należy przypomnieć, że obowiązek wszechstronnego rozważenia sprawy oznacza, że KRS nie może pominąć istotnych dla jej rozstrzygnięcia okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub z wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani też dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 27 września 2019 r., I NO 78/19).

W rozpoznawanej sprawie, w charakterystyce wszystkich kandydatów (w tym obydwójga skarżących), obszernie opisano ich doświadczenie zawodowe, uwzględniając zarówno doświadczenie orzecznicze, jak i pozostałe doświadczenie, a także zawarto informacje o publikacjach, o podnoszeniu kwalifikacji, o załączonych pozytywnych opiniach i rekomendacjach. Pisemne motywy uchwały nie mogą być przy tym powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 40/14; z 1 marca 2015 r., III KRS 8/15; z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19) zwłaszcza, że członkowie KRS przystępując do oceny poszczególnych kandydatów dysponują całością dokumentacji dotyczącej każdej z ocenianych osób. Skarżący zresztą nie wskazali, jakie okoliczności – ich zdaniem istotne dla rozstrzygnięcia sprawy – a wynikające z udostępnionej dokumentacji, zostały przez Radę pominięte, ani które ustalenia faktyczne miałyby być sprzeczne ze zgromadzonym materiałem.

KRS wskazała w uzasadnieniu Uchwały, że dokonała wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności sprawy, że wzięła pod uwagę, iż kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 6 § 1 pkt 1-4 i 6 oraz w art. 7 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2021, poz. 137; dalej: p.u.s.a.) oraz kryteria wymienione w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i uwzględniła: poziom posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, zdobyte przez kandydatów doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (s. 6 uzasadnienia Uchwały, k. 9).

Wobec powyższego nie jest uzasadniony zarzut skarżących, że Rada nie dokonała wszechstronnego rozważenia sprawy oraz że pominęła lub nie zbadała udostępnionej dokumentacji i złożonych przed Zespołem wyjaśnień.

7. Duża część argumentów obydwójga skarżących przytaczanych dla uzasadnienia postawionych zarzutów, sprowadza się do wykazania, że ich doświadczenie orzecznicze w sądach administracyjnych, w tym delegacje do NSA,

powinno być zdecydowanie wyżej ocenione w przedmiotowym konkursie, a w konsekwencji to skarżący powinni być wskazani przez KRS z wnioskiem o powołanie.

Przede wszystkim, ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przyznane każdemu z nich pozostają w istocie poza zakresem, determinowanej przez kryterium legalności, kompetencji kontrolnej Sądu Najwyższego względem uchwał Krajowej Rady Sądownictwa (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS). Jednocześnie, kryterium zgodności z prawem obejmuje również poszanowanie podstawowych zasad prawnych i zakaz stosowania niedozwolonych kryteriów oceny (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20). Sąd Najwyższy nie ma również kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji zawodowych kandydata. Rolą Sądu Najwyższego nie jest zastępowanie Rady w wykonywaniu jej ustawowo wyznaczonego zadania, jakim jest rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia wspomnianego urzędu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2015 r., III KRS 32/15; z 21 lipca 2015 r., III KRS 36/15, postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20), a kompetencja do badania stopnia dojrzałości zawodowej kandydatów należy do Rady (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2011 r., III KRS 27/11; z 15 września 2015 r., III KRS 48/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 października 2020 r., I NO 51/20).

Samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania, jeżeli odwołujący się nie, jeśli skarżący nie wykazał naruszenia prawa, lub okoliczności które potwierdzałyby zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08; z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19). O ile zatem Sąd Najwyższy mógłby przychylić się do stanowiska, iż doświadczenie orzecznicze w sądach administracyjnych stanowi istotny argument przemawiający na korzyść kandydatów, o tyle zakres kognicji Sądu Najwyższego nie pozwala mu na zastępowanie swoją oceną, oceny dokonanej przez KRS, o ile tej ostatniej nie można zarzucić naruszenia prawa.

Przedstawiając kryteria przyjęte przy ocenie kandydatów Rada wskazała, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ogólną oceną kwalifikacji uczestników, a w szczególności ich doświadczeniem zawodowym i poziomem wiedzy prawniczej oraz przedstawiła okoliczności dotyczące wskazanych kandydatów (spośród tych, które objęte były zakresem charakterystyki), które zostały łącznie ocenione przez Radę i które zadecydowały o uznaniu wskazanych kandydatów za spełniających kryteria do powołania (s. 27-29 uzasadnienia Uchwały, k. 30-32). Należy zaznaczyć, że przedstawiając uwzględnione przez KRS przy dokonywaniu oceny okoliczności dotyczące wskazanych kandydatów, Rada zwróciła uwagę na ich zróżnicowane doświadczenie orzecznicze, inne doświadczenia zawodowe oraz na autorstwo publikacji. Rada zaznaczyła przy tym, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie trójki przedstawionych kandydatów zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wysokie kwalifikacje i zdobyte bogate, wieloletnie i różnorodne doświadczenie zawodowe (w tym orzecznicze), wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty (s. 30 uzasadnienia Uchwały, k. 33).

Mają zatem rację skarżący, że Rada nie przyjęła, jako głównego kryterium, doświadczenia orzeczniczego w zakresie prawa administracyjnego. Jednak ocena doboru kryteriów leży poza kognicją Sądu Najwyższego.

Przyjęte przez KRS kryteria, choć mogą budzić wątpliwości merytoryczne, mieszczą się w granicach wynikających z art. 35 u.KRS, są bowiem zgodne z prawem, wystarczająco jasne i jednakowe.

8. Z zarzutami dotyczącymi nieczytelności przyjętych kryteriów oraz dowolności oceny kandydatów ściśle koreluje podniesiony przez skarżącą zarzut naruszenia przepisów ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z przywołanymi przepisami ustawy – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (art. 7 § 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 w zw. z art. 39 § 3 i art. 43 p.u.s.a.). Z przepisów tych nie wynika jednak wymóg uwzględnienia doświadczenia orzeczniczego w sprawach administracyjnych jako podstawowego kryterium przy ocenie

doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa. Jednym z przewidzianych w ustawie – Prawo o ustroju sądów administracyjnych wymogów powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego jest pozostawanie „co najmniej dziesięć lat na stanowisku sędziego, prokuratora, prezesa, wiceprezesa, lub radcy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej” albo wykonywanie przynajmniej przez dziesięć lat zawodu adwokata, radcy prawnego lub notariusza (§ 7 p.u.s.a.). Ustawodawca zatem jednoznacznie dopuszcza możliwość powołania na urząd sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego nie tylko osoby bez doświadczenia orzeczniczego w sądach administracyjnych, ale także osoby bez żadnego doświadczenia orzeczniczego i co więcej, wykonującego zawód prawniczy nie związany bezpośrednio z funkcjonowaniem administracji publicznej (np. notariusza, czy prokuratora).

Odrębnym wymogiem jest natomiast wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej (art. 7 § 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6, p.u.s.a.). Zestawienie tych dwóch wymogów nie pozostawia wątpliwości, że wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej można nabyć nie tylko w wyniku doświadczenia orzeczniczego w sądach administracyjnych. Ocena dokonana przez KRS nie narusza zatem przywołanych przepisów ustawy – Prawo o ustroju sądów administracyjnych, a zatem zarzuty naruszenia tych przepisów są bezzasadne. Doświadczenie orzecnicze w sądownictwie administracyjnym bez wątpienia tworzy szczególne warunki do nabycia pogłębionej wiedzy w dziedzinie administracji publicznej, jednak z punktu widzenia kryterium legalności, które wiąże Sąd Najwyższy, nie nadanie tej okoliczności przez KRS szczególnej wagi wśród przyjętych kryteriów, nie skutkuje jeszcze naruszeniem prawa.

Należy przy tym zauważyć, że Rada wskazała, iż uczestnicy postępowania, pretendujący do objęcia stanowiska sędziego w Nacelnym Sądzie Administracyjnym – w Izbie Gospodarczej – a zatem także skarżący – spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru (s. 27 uzasadnienia Uchwały, k. 30). Zatem

w ocenie KRS zarówno skarżący jak i wskazani kandydaci wyróżniają się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Podnoszone przez skarżących argumenty zmierzają natomiast w istocie do wykazania błędu w ocenie dokonanej przez KRS, co wykracza jednak poza zakres kognicji Sądu Najwyższego. Dokonana przez KRS ocena mieści się w granicach swobodnej oceny.

9. Wobec powyższego, na uwzględnienie tym bardziej nie zasługuje zarzutu naruszenia art. 3 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 33 ust. 1 i 2 oraz art. 35 ust. 2 u.KRS poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, co spowodować miało zaniechanie rozpatrzenia kandydatury odwołującej. Zarówno charakterystyka skarżącej, jak i fakt wysłuchania skarżącej przez zespół, jak też wyniki głosowania zarówno zespołu jak i na posiedzeniu KRS nie pozostawiają wątpliwości, iż kandydatura skarżącej była rozpatrywana.

10. Z tych samych co wskazane powyżej powodów nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej, poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów jednolitych, przejrzystych i obiektywnych kryteriów oraz procedur postępowania związanych z oceną, odpowiadających zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, równego traktowania i równego dostępu do służby publicznej oraz zakazu dyskryminacji. Zarzut skarżącej dotyczący naruszenia ww. przepisów konstytucyjnych opiera się bowiem na twierdzeniach zbieżnych z uznanymi za bezzasadne zarzutami naruszenia przywołanych wcześniej przepisów ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

11. Bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS, poprzez dokonanie oceny kandydatur bez uwzględnienia kryteriów wskazanych w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19. Przede wszystkim należy przypomnieć, że uchwały Sądu Najwyższego z mocą zasady prawnej wiążą składy Sądu Najwyższego, nie wiążą

natomiast KRS. Już zatem z tego powodu nie może być uwzględniony zarzut naruszenia wskazanych przepisów KRS poprzez dokonanie przez KRS oceny kandydatur bez uwzględnienia kryteriów wskazanych w przywołanej uchwale, jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie. Użyte przez skarżącego sformułowanie nie pozostawia natomiast wątpliwości, iż naruszenia dopatruje się on właśnie w nieuwzględnieniu uchwały przez KRS przy ocenie kandydatur.

Uzasadniając ten zarzut skarżący wskazał, że nie uwzględniając przywołanej uchwały Sądu Najwyższego Rada nie kierowała się interesem wymiaru sprawiedliwości i przywołując wyrok TSUE z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18, wskazał, że art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78 stoją na przeszkodzie temu, by spory dotyczące stosowania prawa Unii mogły należeć do wyłącznej właściwości organu niestanowiącego niezawisłego i bezstronnego sądu. Ponadto powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19 wskazał, że „samodzielną podstawą” uchylenia uchwały KRS przez Sąd Najwyższy jest dyskwalifikująca kandydata okoliczność, że „miałby objąć urząd bezpośrednio po okresie realizacji zadań organizacyjno-administracyjnych wykonywanych w ramach delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości”, to bowiem miałoby negatywny wpływ na sposób postrzegania jego niezawisłości.

Biorąc pod uwagę fakt, że jako podstawę prawną tego zarzutu wskazano art. 33 ust. 1 u.KRS, należy wskazać, że KRS uwzględniła informację o delegacji wskazanego kandydata do Ministerstwa Sprawiedliwości zarówno przy jego charakterystyce, jak i przy wyjaśnieniu okoliczności branych pod uwagę przy podejmowaniu decyzji. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie nie przychylił się natomiast do poglądu o tym, że „samodzielną podstawą” uchylenia uchwały KRS jest sam fakt, iż wskazany kandydat miałby objąć urząd sędziego bezpośrednio po okresie realizacji zadań organizacyjno-administracyjnych wykonywanych w ramach delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości. O ile bowiem można rozumieć racje, którymi kierował się Sąd Najwyższy w sprawie I NO 192/19, o tyle żaden z obowiązujących aktów prawnych nie tworzy podstaw dla wyprowadzania zeń takiego twierdzenia. Stanowisko takie oznaczałoby bowiem brak możliwości jakiegokolwiek awansu sędziów, którzy są delegowani do Ministerstwa

Sprawiedliwości. Sam fakt wykonywania czynności służbowych w ramach delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości, również jeśli ma to miejsce bezpośrednio przed udziałem w procedurze konkursowej, jeśli nie towarzyszą mu inne okoliczności mogące wzbudzać uzasadnione obawy o ograniczającym wpływie na niezawisłość takiego sędziego, nie stanowią jeszcze samodzielnej podstawy uchylenia takiej uchwały KRS. Jeśli skarżący wskazałby takie dodatkowe okoliczności, które każą uznać wykonywanie obowiązków służbowych w ramach delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości za przeszkodę w postrzeganiu kandydata jako niezawisłego, Sąd Najwyższy musiałby je wziąć pod uwagę. Sąd Najwyższy nie wyklucza też, że sformalizowanie tego typu ograniczenia może być zasadne. Nie można jednak tego dokonać w drodze wyroku, lecz ograniczenie takie wynikać musi z wyraźnej decyzji ustawodawcy.

W przedmiotowej sprawie Skarżący nie przywołał żadnych innych okoliczności, które w połączeniu z informacją o delegacji do Ministerstwa Sprawiedliwości miałyby wpływać na negatywne postrzeganie niezawisłości wskazanego kandydata. Nie zauważył też skarżący, że w przywołanym przez niego orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że „uwzględniając okoliczności faktyczne, wskazane w wyroku TSUE, stwierdzić trzeba, że mogą być one wykazane ad casum, przy ocenie działań Rady, przede wszystkim przy ocenie legalności uchwał Rady”. Następnie Sąd Najwyższy podkreślił, że „faktem powszechnie znanym jest działalność publiczna prowadzona przez kandydatów, jak też zajmowanie wyrazistych pozycji w sporze prawno-politycznym toczącym się w Polsce, w szczególności po stronie odwołującego. Tej ważnej okoliczności mającej znaczenie dla niezależności i niezawisłości sędziowskiej Rada nie wzięła pod uwagę”. Zatem w sprawie I NO 192/19 Sąd Najwyższy, poza faktem odbywania delegacji w Ministerstwie Sprawiedliwości, wziął pod uwagę inne okoliczności, które w jego ocenie mogły mieć wpływ a niezawisłość kandydata, a jako powszechnie znane, powinny być zostać wzięte pod uwagę przez KRS.

12. Rozpoznając zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS, które w opinii skarżących miało polegać na wadliwym uzasadnieniu skarżonej Uchwały, uniemożliwiającym poznanie istotnych motywów jej podjęcia, należy zauważyć,

że Rada wskazała, na kryteria jakimi się kierowała (ogólna ocena kwalifikacji uczestników, a w szczególności doświadczenie zawodowe i poziom wiedzy prawniczej – s. 27 uzasadnienia Uchwały, k. 30) oraz wyjaśniła, że wysokie kwalifikacje merytoryczne znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonej dokumentacji, a także w przebiegu wysłuchania na posiedzeniu zespołu (s. 27 uzasadnienia Uchwały, k. 30). Rada wskazała też, że o przedstawieniu zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wysokie kwalifikacje i zdobyte bogate, wieloletnie i różnorodne doświadczenie zawodowe (w tym orzecznicze), wyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty (s. 30 uzasadnienia Uchwały, k. 33). Rada przedstawiła charakterystykę wszystkich kandydatów, a dodatkowo w odniesieniu do każdego ze wskazanych kandydatów zwróciła uwagę na konkretne okoliczności, które w opinii Rady przesądziły o tym, że „łącznie” właśnie ci kandydaci wypełniają kryteria wyboru w stopniu wyższym niż pozostali (np. doświadczenie orzecznicze, publikacje). Mają wprawdzie rację skarżący, że uzasadnienie uchwały nie zawiera wyczerpujących wyjaśnień. Jednak pomimo, że wyjaśnienie kluczowych (różnicujących ocenę poszczególnych kandydatów) motywów dokonania przez KRS wyboru między zgłoszonymi kandydatami rzeczywiście nie jest rozbudowane i może budzić niedosyt, to jednak Sąd Najwyższy nie dopatrywał się w tym naruszenia art. 42 u.KRS, zwłaszcza w kontekście obiektywnych trudności wiążących się z uzasadnieniem decyzji podejmowanych w głosowaniu przez organ kolegialny (zob. wyrok z 26 listopada 2019 r., I NO 74/19).

13. Z powyższych względów, wobec niewystąpienia sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS.

14. Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania został odrzucony jako niedopuszczalny w postępowaniu wszczętym na skutek odwołania od uchwały KRS. Ustawa o KRS nie przewiduje możliwości zasądzenia kosztów postępowania

od Rady. Nie znajdują tu też zastosowania przepisy k.p.c., które odpowiednio stosuje się w postępowaniu zainicjowanym odwołaniem od uchwały KRS.

Zwrócić bowiem należy uwagę, że omawiane sprawy mają charakter publiczny i koncentrują się na zapewnieniu konstytucyjnych gwarancji uczestnikom postępowania nominacyjnego, w szczególności zapewnieniu prawa równego dostępu do służby publicznej. W interesie publicznym leży bowiem to, by władza sądownicza w Rzeczypospolitej Polskiej wykonywana była przez sędziów wyłonionych w toku procedury zgodnej z Konstytucją RP, z zachowaniem wszystkich gwarancji zawartych w ustawie zasadniczej. Odwołujący się jest także zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty od odwołania, skarżący zatem niepotrzebnie ją uiścił. Chociaż więc omawiane sprawy mają także charakter indywidualny, gdyż bezpośrednio dotyczą praw każdego z kandydatów, to jednak dominuje ich charakter publiczny (zob. wyrok z 4 grudnia 2019 r., I NO 136/19). Z tego też względu, trudno jest postrzegać uczestników postępowania przed Sądem Najwyższym jako przeciwników procesowych odwołujących się, którzy mogliby zostać obciążeni kosztami postępowania na zasadach ogólnych, tj. art. 98-110 k.p.c. Postępowanie z odwołania od uchwały KRS wydanej w toku postępowania nominacyjnego wydaje się pod tym względem bliższe postępowaniu nieprocesowemu. Jednakże zastosowanie art. 520 § 1 k.p.c. jest niedopuszczalne z dwóch powodów: 1) prowadziłoby do sytuacji, gdy rozpoznając odwołanie stosuje się przepisy o postępowaniu procesowym, natomiast o kosztach postępowania rozstrzyga się na podstawie przepisów o postępowaniu nieprocesowym; 2) na poziomie publicznoprawnym nie można doszukać się sprzeczności interesów uczestników, niezależnie od wstępowania jej w sferze faktycznej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 4 grudnia 2019 r., I NO 136/19; z 6 listopada 2019 r., I NO 69/19). Nie ma też podstaw do stosowania art. 398¹⁸ k.p.c. (zob. szerzej wyrok z 4 grudnia 2019 r., I NO 136/19)).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy uznał orzekanie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania za niedopuszczalne, a w konsekwencji odrzucił wniosek o zasądzenie kosztów postępowania.

Od wyroku i zasadnienia zdanie odrębne złożył SSN Adam Redzik.

